

**MIKECRACK, EL TROLLINO,
TIMBA VK**

Los COMPAS

EL DESPERTAR DE LA MÒMIA

**TEAMCOMPAS
EN CATALÀ**

Estrella Polar

**MIKECRACK, EL TROLLINO,
TIMBA VK**

Los COMPAS

I EL DESPERTAR DE LA MÒMIA

Estrella Polar

Estrella Polar

Títol original: *Los Compas y el despertar de la momia*

© Mikecrack, 2023

© El Trollino, 2023

© Timba VK, 2023

Edició i fixació del text: Iñaki Oliver, 2023

Il·lustracions de coberta i interior: © Third Guy Studio

© de la traducció: Ariadna Ausió i Dot, 2023

Disseny de coberta i d'interior: Rudy de la Fuente

© d'aquesta edició: Edicions 62, S. A., Estrella Polar, 2023

Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

www.estrellapolar.cat

info@estrellapolar.cat

Primera edició: juny del 2023

ISBN: 978-84-1389-554-3

Dipòsit legal: B. 9.852-2023

Imprès a Catalunya

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

El paper utilitzat per a la impressió d'aquest llibre té la qualificació de paper ecològic i procedeix de boscos gestionats de manera sostenible.

ÍNDEX

- Introducció.** La fi dels Compas!, **8**
- 1.** Una decisió complicada, **14**
 - 2.** Una trobada inesperada, **30**
 - 3.** El passadís ocult, **48**
 - 4.** Les mòmies no són cosa del passat, **66**
 - 5.** El malvat pla de Krueltophis III, **80**
 - 6.** Perduts al desert, **96**
 - 7.** Perdoni, senyor policia,
on puc aparcar el meu dromedari?, **114**
 - 8.** El temple sota les aigües, **130**
 - 9.** L'endevinalla de l'esfinx, **148**
 - 10.** La resurrecció de la mòmia, **164**
 - 11.** La identitat de l'home encaputxat, **180**
 - 12.** La venjança de la mòmia, **198**
- Epíleg.** L'homenatge als herois, **214**

1. UNA DECISIÓ COMPLICADA

—On marxem de viatge? —va demanar el Trolli, angosat davant la muntanya de fullets turístics que s’amuntegaven davant seu.

—Què us sembla si anem a Tropicubo? —va proposar el Timba—. Fa molt de temps que no trepitgem la platja.

El Mike va rebutjar la idea de seguida. Aquell destí de vacances ja el tenia molt vist.

—No. Tropicubo és una llauna —va dir el gos mentre rosegava amb plaer un coixí que hi havia al sofà—. Tu el que vols és passar-te tot el dia dormint en una gandula.

—Naturalment! —va exclamar el Timba entre badall i badall—. Què té això de dolent? Descansar, prendre el sol, tornar a descansar, fer una becaina entre bany i bany. No existeix cap pla millor al món!

En sentir els arguments del seu amic, el Trolli va fer que no amb el cap.

—Per una vegada, i sense que serveixi de precedent, estic d’acord amb el Mike. Tropicubo ja l’hem visitat moltes vegades. Proposo anar a un lloc diferent.

—Doncs ja em diràs tu on —va dir el Timba, contemplant la immensa quantitat de catàlegs que hi havia escam-

pats pel menjador—. Jo m'estic començant a marejar amb tantes opcions.

—Què us sembla si anem al cercle polar? —va suggerir el Trolli.

—Però si allà només hi ha foques i casquets glacials! —va dir el Mike—. No. Si volgués veure llocs congelats, ficaria el cap al frigorífic.

—Doncs què suggereixes? —va preguntar el seu amo.

El gos va guardar silenci durant un instant per fer-se l'interessant i llavors va dir somrient amb veu entusiasta:

—Proposo anar a l'abocador de deixalles municipal que hi ha als afores de Ciudad Cubo.

—L'abocador de deixalles? —van repetir els seus amics, atònits.

—Però tu estàs boig? —va afegir el Trolli—. Per què hauria de voler viatjar algú a un lloc com aquest?

—Doncs mireu, he sentit dir que allà hi ha menjar de tota mena: pilotes velles, diaris, rodes de camió, sabatilles desfetes... Penseu-ho bé! Es tracta d'un viatge gastronòmic amb tota mena de luxes i, a més, és gratis! L'únic que hem de fer és esperar que es faci de nit. Després, quan arribi el camió de les escombraries...

—No, no, no! —va exclamar el Timba, rebutjant la proposta—. Jo no penso acabar en un abocador! Prefereixo quedar-me a casa descansant.

En sentir les paraules del seu amic, el Trolli es va posar les mans al cap, desesperat. Feia més de tres hores que discutien sobre possibles destins turístics. El que havia començat com una petita xerrada s'havia convertit en una discussió sense fi.

—Està bé —va murmurar el Trolli, intentant trobar una solució a l'etern debat—. Se m'acaba d'acudir una idea. Com que no aconseguim posar-nos d'acord, portaré el globus terraquí que tinc a l'habitació i el faré girar. El lloc que assenyali amb el dit serà on anirem de vacances. Us sembla bé?

El Timba i el Mike van assentir alhora. Deixar que l'atzar determinés on passarien l'estiu sonava divertit.

—Podríem utilitzar aquest mètode per escollir també a qui li toca rentar els plats al vespre —va proposar el Timba.

—Bé, això ja es veurà —va dir el Trolli, tornant al menjador amb el globus terraqüi entre les mans—. Cada cosa al seu temps. Qui vol ser la mà innocent que el faci girar?

—Jo! —va demanar el Mike amb entusiasme.

—Està bé. Acosta't aquí i fes-hi una empenteta.

El gos va fer el que li deia el seu amo i al mateix moment l'esfera va començar a girar. Ràpidament, el Trolli va tancar els ulls i va estirar la mà. Quan la bola es va aturar, va pressionar un punt del mapa. En obrir els ulls, va veure que tenia el dit al costat de la desembocadura del riu Nil.

—Que guai —va dir el Mike, emocionat en veure el que els havia donat la sort—. Egipte mola molt: piràmides, esfinxs, dromedaris, antics faraons...

—Sí —va afegir el Timba, somrient—. I, a més, és un país desèrtic.

—I això és bo? —va preguntar el Trolli, que no entenia la lògica del seu amic.

—Naturalment! —va exclamar el Compa—. Els deserts estan plens de sorra, igual que les platges, així que també es podrà dormir a gust.

En sentir l'ingenu raonament del seu company, el Mike i el Trolli van riure, divertits. Després, es van posar a preparar les maletes sense perdre ni un segon. Per fi havien aconseguit posar-se d'acord respecte al lloc de vacances! El millor que podien fer era afanyar-se, no fos cas que algú canviés d'opinió a l'últim moment. Al cap de mitja hora de preparatius, els tres Compas van estar a punt. El Trolli va trucar a un taxi i en qüestió de mitja hora van arribar a l'aeroport.

—Ara a dormir! —va exclamar el Timba, reclinant-se al seient de l'avió—. És el millor del vol!

Abans que els seus companys poguessin portar-li la contrària, el noi va tancar els ulls i es va posar a «respirar fort», que era l'expressió que el Mike i el seu amo solien utilitzar quan el seu amic es posava a roncar. Al cap d'uns instants, quan l'avió es va enlairar, el Trolli va treure la guia d'Egipte que portava a la motxilla i es va posar a estudiar-la detingudament. El Mike, mentrestant, es va dedicar a molestar la tripulació de cabina cada vegada que passaven per davant del seu seient.

—Queda gaire perquè serviu el dinar? —va preguntar el gos, fingint que estava feble.

—L'acabem de repartir fa cinc minuts —li va comentar l'hostessa de la companyia aèria—. Vostè s'ha menjat quatre safates, inclosa la que li hem deixat al seu acompanyant, que està adormit.

—Doncs encara em ronquen els budells —va indicar el Mike—. No deuen pas tenir per aquí alguna cosa de xocolata, oi?

—No, em temo que se'ns han acabat les postres.

—Bé, doncs llavors portí'm un parell de rotllos de paper higiènic. Amb això segur que em quedo satisfet.

Finalment, després de cinc hores de viatge, els Compas van arribar a l'aeroport del Caire. Quan van baixar de l'avió, es van dirigir a la sala de desembarcament i van recollir les maletes, que eren a les cintes transportadores. Tot seguit, es van encaminar cap al carrer. Tan bon punt van posar un peu a fora, una bufetada d'aire calent els va colpejar la cara.

—Ostres! —va exclamar el Trolli, ventant-se amb la guia—. Aquí fa més calor que a la comunió del Charmander.

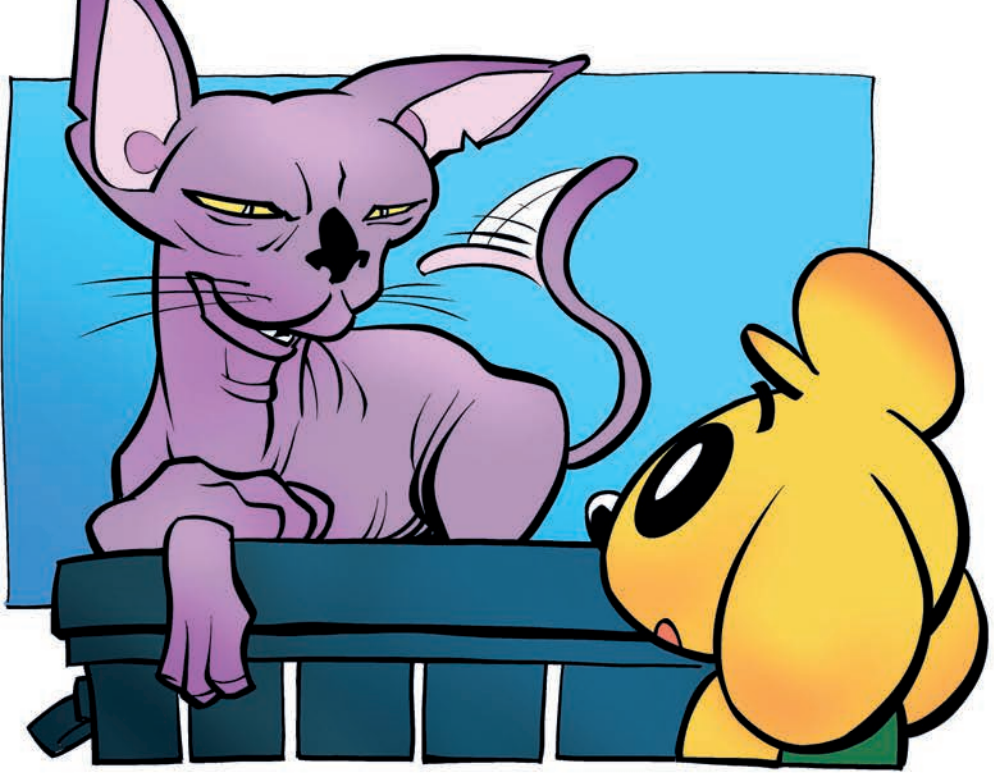
—Sí. Sembla que a la natura se li ha espatllat el termòstat —va comentar el Mike mentre esbufegava com un boig—. El meu preciós pèl groc ara mateix no és de gaire utilitat.

—T'hauries d'afaitar, com els gats d'Egipte —va dir el Timba, assenyalant un animal que estava assegut a sobre d'un cubell d'escombraries i que no tenia ni un sol pèl al cos—. Mira! Van a la perruqueria!

—Ni parlar-ne! —va exclamar el gos—. Abans prefereixo morir-me de calor que no tenir aquest aspecte.

—Nois, deixeu de dir ximpleries —els va renyar el Trolli—. Aquest felí és de la raça esfinx, així que ningú no l'ha depilat.

—Que curiós —va contestar el Mike, pensatiu—. Jo pen-

sava que els esfinxs eren criatures mitològiques i que no existien a la vida real. Mira que se n'aprenen, de coses, quan viatges!

El Trolli va decidir passar per alt la bajanada que acabava de dir la seva mascota i va reprendre el camí cap al centre de la ciutat. Els seus dos amics el van seguir. Al cap de pocs minuts, els tres Compas van arribar a una gran plaça plena a vessar de parades.

—Mira, Trolli! —va udolar el Mike, emocionat—. Hi ha un munt de parades amb menjar!

—Ja les veig —va respondre el seu amo amb un somriure—, però serà millor que no ens separem. Aquí sembla molt fàcil perdre's.

—I ara! —va exclamar el gos, fent un pas endavant—. Només hem de seguir el meu olfacte.

Encara no havia acabat de pronunciar aquestes paraules que una moto li va passar a tres centímetres del rostre.

—Vigila! —va cridar el Timba, subjectant-lo per l'espatlla—. Que t'atropellen!

El noi havia hagut d'agafar el seu amic perquè no li passessin per sobre.

—Quin ensurt! Aquí condueixen pitjor que als autos de xoc del meu barri! —va protestar el Mike.

—Serà millor que anem amb compte —va suggerir el Trolli—. Aquest lloc sembla perillós.

El Timba i el Mike van assentir amb el cap, però de res van servir les precaucions. Abans que poguessin arribar a l'altra banda de la plaça, els tres amics van ser atropellats per un ancià en cadira de rodes, dues cabres coixes i un cotxe sense retrovisors.

—Carai! —va exclamar el Timba, pujant a la vorera—. Caminar per aquí és més perillós que fer-ho per l'infern.

—I tant —va confirmar el Mike—. Però ja no hem de tenir por. Hem arribat on volíem!

Tot seguit, el gos es va girar i es va acostar a les parades de dolços, espècies i tota mena de menjars deliciosos.

—Un moment! —va anunciar el Trolli amb el seu característic sentit pràctic—. Abans de dispersar-nos, hauríem de fixar un punt de trobada per si ens perdem.

—Em sembla que ja és tard per a això —va comentar el Timba, assenyalant endavant—. El Mike ja no t'escolta.

Era cert. Mentre el noi parlava, la seva mascota s'havia apropat a una tauleta on venien sandàlies de cuir i tot seguit s'havia posat a rosegat-ne una molt entusiasmada.

—Ei, tu! Això no ser per menjar! —va dir una veu greu darrere seu.

El gos es va girar ràpidament i va veure que hi havia un venedor amb un bigoti enorme que el mirava enfadat.

—Ho sento molt! —es va afanyar a dir el Trolli—. La meva mascota és molt impulsiva i li encanta rosegat sabatilles flairoses. De seguida li dic que la deixi anar.

—Ah, no! —es va queixar el comerciant, que portava un vestit de tela blanc i un barretet vermell com a colofó a sobre de la seva lluent calba—. Això ja no poder vendre. Bavejat per tot arreu. Exigeixo una compensació!

—Està bé —va dir el noi, traient-se la cartera de la butxaca—. Quant costaven les babutxes?

—Tres-centes lliures —va comunicar el venedor amb un gran somriure.

El gos va llançar un xiulet de sorpresa en sentir-ne el preu.

—Au, va! Aquestes sandàlies no valen ni la meitat. Trolli, no se t'acudeixi pagar-les. T'està ensarronant.

—No, Mike. No m'està estafant. A Egipte, els costums són diferents de Ciudad Cubo —li va explicar el seu amo—. Aquí s'ha de regatejar el preu.

—Regatejar? —va repetir el gos groc—. Per qui m'has pres? Pel Llimonel Pressi?

—No, home —va dir el Trolli—. No siguis burro. No vull dir que facis regats, sinó que negociïs el preu.

—Vols dir que l'abaixi?

—Exacte. El mercader t'ha dit una quantitat molt alta. Ara nosaltres hem de proposar un preu més baix. D'aquesta manera, arribarem a un punt mitjà.

—Ah, entesos —va dir el Mike. Tot seguit es va girar cap al venedor—. Quant havies dit que costaven les babutxes?

—Tres-centes lliures —va repetir l'home amb un somriure.

—Ja, és clar. Doncs d'això, ni parlar-ne! Jo et dono un bitllet de cinc i amb això ja fas.

El venedor, en sentir la proposta del Mike, es va posar a riure.

—Ha, ha, ha, ha. Gos groc ser molt graciós. Gos groc treballar al Club de la Comèdia. No, gràcies. Jo deixar babutxes en dues-centes cinquanta lliures.

—Dues-centes cinquanta? —va repetir el gos—. Encara són massa cares. Te'n dono dues lliures.

—Com? —va exclamar el venedor, escandalitzat—. Si abans me n'havies ofert cinc!

—És clar, però és perquè no m'havia fixat que les sandàlies estaven bavejades. Ara que me n'he adonat, el preu ha baixat!

—Però si has sigut tu qui les ha mossegat!

—Ho sento —es va justificar el Mike—. Llei de l'oferta i la demanda.

—Tu estar burlant-se de mi! —va remugar l'home, enfadat.

—Ah, no. Això sí que no —va dir el gos, molt seriós—. El client sempre té la raó, així que no em surtis amb això.

—Entesos —va dir el comerciant, desesperat—. Jo deixar que te les emportis per dues lliures però desaparèixer de la meua vista. Ser massa murri per a mi.

El Trolli va somriure satisfet davant del regateig que havia fet la seva mascota i va treure un bitllet de la cartera. Tot seguit, el va donar al mercader.

—Marxem d'aquí! —li va dir al Mike—. Si ens quedem més estona, segur que t'acabes ficant en un altre embolic.

Encara no havien començat a girar-se que van tornar a sentir la veu del comerciant.

—No, esperin! No se'n vagin! A mi acabar d'acudir una idea millor!

El noi es va girar i va observar el venedor, que havia deixat la seva parada desatesa i se'ls havia acostat.

—Tu posseir animal fantàstic. Jo comprar-te'l a tu.

—Ho sento —va dir el Trolli, molt seriós—. El Trolli no comparteix la seva mascota.

—No siguis així, amic —va manifestar el mercader—. Jo fer-te millor preu possible. Escolta, ofereixo vint camells per gos groc.

—Ho sento —va tornar a dir el Trolli—, però, com ja li he

dit abans, és innegociable. No penso donar el Mike ni per tot l'or del món.

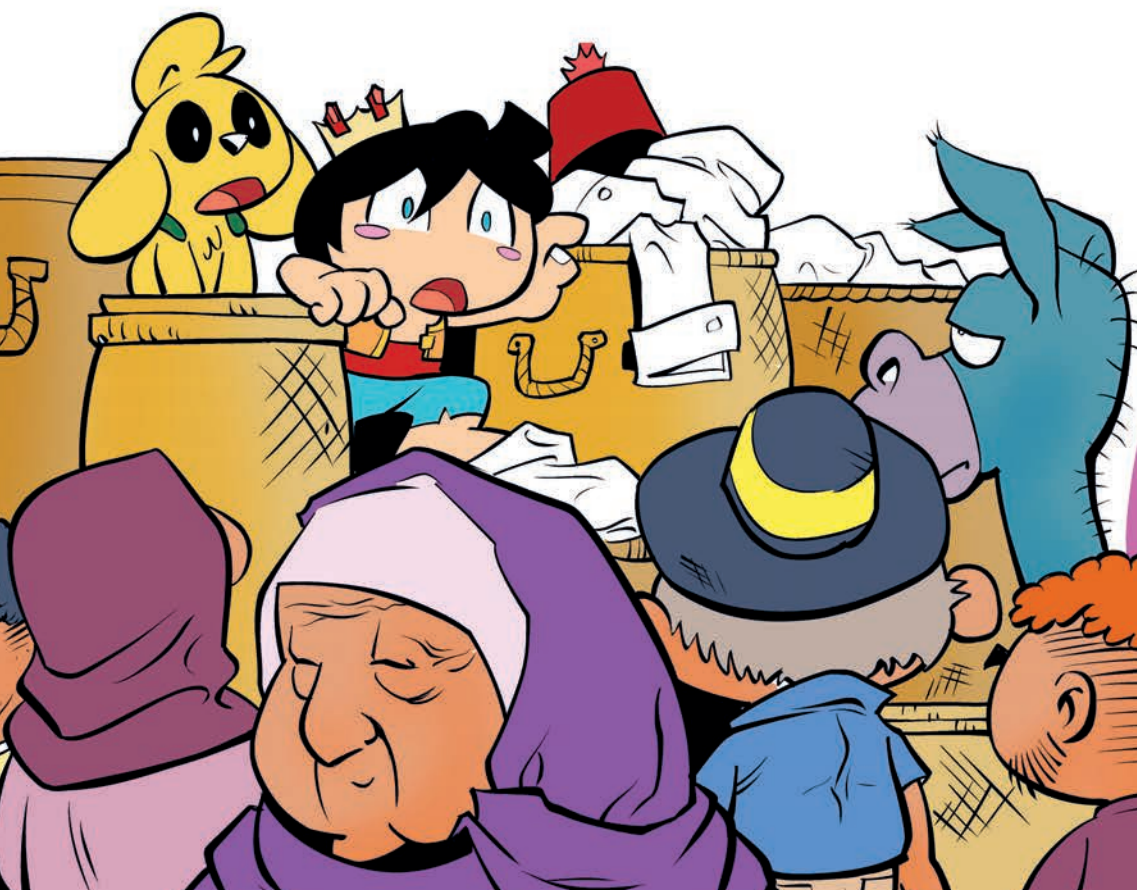
—Entesos —va dir el venedor a la desesperada—. Millo-ro la meva oferta. Donar-te vint camells, tres quilos de dàtils i mitja dotzena de teteres oxidades a canvi de la teva bella mascota.

—Hummmmm. Això dels tres quilos de dàtils sona inter-essant —va murmurar el Mike—. No t'ho sembla, Trolli?

Però el seu amic no l'escoltava. Tenia altres coses molt més importants al cap.

—Em pregunto on deu ser el Timba —va dir el Trolli, pensant en veu alta—. Ja fa una estona que no el veig.

—És cert —va comentar la seva mascota, sorpresa.

Des que havien arribat a la plaça, no havien tornat a veure el seu mandrós company.

—Espero que no li hagi passat res dolent.

—Sí, jo també —va dir el Trolli, preocupat—. Vinga, busquem-lo.

—No serà fàcil —va opinar el gos, mirant la immensa quantitat de persones que s'aglomeraven davant seu—. Localitzar el Timba en aquesta plaça serà més difícil que trobar una agulla en un paller.

Era cert. Realment allò semblava una missió impossible.

